

TOMÁŠ HOLUB
BISKUP PLZEŇSKÝ

V Plzni dne 16. listopadu 2025

Č. j. 2612/2025

Slovo biskupa Tomáše na 33. neděli v mezidobí 2025

*K přečtení místo kázání při všech bohoslužbách
15. – 16. listopadu 2025 v plzeňské diecézi (Lk 21, 5-19)*

Sestry a bratři,

stejně jako v loňském roce, tak i letos se dnes na mnoha místech v naší diecézi schází farní společenství k nedělní bohoslužbě slova. Není zde mše svatá, protože mnoho z nás duchovních je nyní shromážděno na II. generálním shromáždění naší diecézní synody v Johannisthalu.

Je to něco výjimečného, protože nedělní eucharistie bytostně patří k jádru a zdroji naší víry. Nejen stůl Božího slova, ale také a především stůl těla a krve Kristovy, který se za nás vydává do krajnosti, jsou pro nás zásadní posilou, abychom skutečně byli lidmi, kteří jsou na cestě do Božího království. A k tomuto stolu Kristova těla a krve vždy znovu zasedáme právě při každé mši svaté.

Dnes jsme ale v mimořádné situaci, kdy se v naší diecézi společně ptáme, kudy máme do Božího království jít. Jako delegáti a delegátky jednotlivých farností společně se zástupci kněží a jáhnů, řeholních společenství, komunit, Charit, škol a dalších uskupení a za přítomnosti bratří z ekumeny hledáme v síle Božího Ducha kudy dál. A právě v této situaci vnímám jako smysluplné a správné, aby byla ve farnostech, jejíž kněz je delegátem pro toto hledání, slavena i v neděli bohoslužba slova.

Není to jen nouzové řešení, ale znamení doby: církve se učí být společenstvím, které nese víru společně, každý podle svých darů. A je pravděpodobné, že v dohledné budoucnosti bude pro nás v diecézi takovýto způsob slavení Dne Páně něčím mnohem častějším, než je tomu dnes.

Stejně jako loni jsem se rozhodl napsat pro tento den svůj pastýřský list, kterým, ať už ve Vaší farnosti kněz dnes chybí, nebo ne, chci Vás všechny společně oslovit a povzbudit.

Myslím, že při dnešních liturgických textech je povzbuzení velmi důležité, protože to, co jsme slyšeli, může při prvním čtení vyvolávat spíše úzkost a obavu než cokoliv jiného. Nicméně to je skutečně pochopitelná reakce jen na první přečtení a pro první dojem. A tak jako v mnoha jiných případech i při naslouchání Božímu slovu není dobré se na tento první dojem spoléhat. Dát na první pocity, které se objevují při pouze zběžném a povrchním setkání s realitou, může totiž být nejenom mylné, ale někdy také i velmi nebezpečné.

Dnešní liturgické texty, které jsou spojeny s již bezprostředním závěrem církevního roku, nejsou texty, které by nás měly vést ke strachu a panice. Právě naopak. Jsou to texty, které nás mají povzbudit k tomu, abychom jako křesťané nebyli naivní. Abychom nežili v uzavřené bublině vysněného světa. Světa, v němž jsme mylně přesvědčeni, že vše dobře dopadne. Světa, v němž není možné, abychom na vlastní kůži zakusili sílu zla a lhostejnosti.

Jsme povzbuzováni, abychom se nenechali vlákat do tohoto na první pohled velmi líbivého světa nepravdy a iluze, který nám často velmi naléhavě a přesvědčivě nabízejí nejrůznější falešní proroci dnešních dnů.

Písmo svaté nás dnes naopak jasnými slovy povzbuzuje, abychom nežili v žádné bublině a zůstali pevně stát s nohama na této zemi, která se mnohdy nazývá slzavým údolím. Jen tak si totiž můžeme být vědomi skutečné síly zla a nenechat se zaskočit i důsledky toho, že člověk ve své svobodě někdy bohužel volí právě zlo jako prostředek pro sobecké naplňování svých vlastních zájmů.

Křesťan je tedy realista. Ví o síle zla a je si vědom toho, že zlo může ničit lidskou touhu po dobru. Nicméně především křesťan ve své víře také ví, že zlo je sice silné, ale že není vítězné. Protože Kristus svým křížem a vzkříšením zlomil jeho moc.

Proto se znamenáme křížem. Proto do tohoto znamení halíme celé své bytí a celý svůj život. Proto žehnáme, tedy označujeme tímto znamením naděje svět, ve kterém žijeme.

A já bych vás všechny chtěl povzbudit, abychom toto znamení kříže jako znamení naděje dnes vzali zvlášť vážně. Můžeme to vyjádřit i symbolicky při pozdravení pokoje, kdy místo podání ruky můžete jeden druhého označit znamením kříže. Jeden druhému tak budeme vyprošovat naději a společně se budeme modlit i za nepřítomné sestry a bratry i za náš svět s celou jeho budoucností. Kterou sice neznáme, ale do které hledíme skrze Kristovu moc a lásku s nadějí.

Kam směřuje náš svět nevíme, víme však, že se v mnohém mění. Proto je jasné, že je nebezpečné a zavádějící zůstat v již neexistujícím světě minulosti. Jako realisté naopak chceme hledat cesty do budoucnosti našeho světa a naší Církve s nadějí, kterou přináší Kristova láska do krajnosti, jež se naplňuje nejen v pravdě kříže, ale také a především v radosti Kristova vzkříšení.

O to nám jde při naší synodě, jejíž hlavní motto je přece „společně s nadějí“.

Jde nám o to, abychom v dnešním měnícím se světě byli lidmi skutečné naděje. Lidmi, kteří důvěřují Bohu, jenž je vítězný, a proto netápou ani nebloudí.

Prosím, modlete se dnes zvlášť za nás, kteří jsme v Johannisthalu, abychom smysl pro skutečnost spojovali s nadějí, která neklame, abychom nebyli těmi, kteří uvěří módě dnešních dnů, ale abychom s pomocí Božího Ducha dokázali číst znamení doby a podle nich se rozhodovat.

Abychom tak s vnímavostí pro dnešek a s pohledem na zítřek navrhli takové kroky dál, které ve skutečných, nikoliv vysněných podmínkách naší plzeňské diecéze posílí naši církve v naději.

Kroky, které budou mít na cestě do Božího království správný směr, které budou srozumitelným způsobem zvát na tuto společnou cestu všechny okolo nás. Ty, s kterými se setkáváme, které máme rádi a o které také mnohdy máme velkou starost.

Je to cesta, na které nás doprovází a chrání náš Pán, který dnes v jinak velmi dramatickém úryvku evangelia každého z nás povzbuzuje: „Ani vlas se vám neztratí!“

Fyzicky vzdálen, ale duchovně nablízku i já Vás žehnám znamením kříže, skrze nějž světu vysvitla naděje:

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Váš biskup Tomáš